

Dopis od preláta (březen 2011)

Každý den nabízí mnoho příležitostí, jak projevit Bohu naši touhu po jeho blízkosti. Postní období, říká prelát, je zvláštní chvíle, ve která se máme snažit o větší lásku.

11.03.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

„Nic není Bohu tak příjemné a nic tak nežádá, jako aby se na něho muži a ženy obraceli s upřímným

pokáním.“[1] Tato vždy velmi aktuální slova se s nastávajícími týdny a příchodem postního období stávají ještě aktuálnějšími. V liturgii Popeleční středy nás Církev slovy sv. Pavla naléhavě vybízí, abychom nezanedbávali obdrženou Boží milost. Říká: *V době příznivé jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl. Hle, teď je ta doba příhodná, hle, teď je ten den spásy!*[2]

V křesťanském pohledu na život **musí být každá doba příznivá, každý den musí být dnem spásy, ale liturgie Církve, říká Svatý otec, o tomto v postním období hovoří zvláštním způsobem.**[3] Týdny, na které se připravujeme, jsou obzvlášť vhodné k opětnému přiblížení se k Bohu, vedeni jeho milostí. Prosme Ducha svatého, abychom poznali závažnost tohoto volání, aby tyto dny neprošly naší duší, jak napsal sv. Josemaría, *jako když teče voda po kameni – aniž by na něm*

zanechala stopy.[4] Raději jej prosme, abychom se proudy jeho milosti ***nechali proniknout, přetvořit; obrátili se, znovu se přimkli k Pánu a milovali ho, jak si přeje.***[5]

Neměli bychom zde mít na mysli pouze konverzi hříšníka, který se rozhodne otevřít se milosti a přejít z duchovní smrti do Života. Konverze zahrnuje i každodenní změny, které nás vedou blíže k Bohu, k hlubšímu sdílení Kristova života skrze přijímání svátostí, k péči o ducha modlitby, k odevzdávání se v účinné duchovní a materiální službě pro dobro druhých. Jak řekl Benedikt XVI.: **Konverze znamená plavání proti proudu, kde 'příliv' je povrchní životní styl, nekonzistentní a klamný, který nás často strhává s sebou, přemáhá nás a dělá z nás otroky zla, nebo aspoň vězně morální průměrnosti. Konverzí na druhou stranu**

usilujeme o vysokou úroveň křesťanského života; svěřujeme se živému a osobnímu evangeliu, jímž je Ježíš Kristus.[6]

V Církvi nám náš Pán poskytuje mnoho cest a mnoho způsobů, jak neustále podporovat osobní konverze, které jsou tak nutné pro křesťanský život. Připomeňme si slovy sv. Josemaríi, že tyto duchovní změny musí být prováděny vytrvale a opakovaně mnohokrát v průběhu každého dne. ***Začínat znovu? Ano, pokaždé když konáš úkon lítosti - a těch by mělo být denně mnoho -, začínáš znovu, protože projevuješ Bohu novou lásku.***[7] Připomínáme si často, že na nás Bůh čeká tady a teď? Zastavujeme se, abychom uvažovali: Pane, co ode mne žádáš? Toužíme se přibližovat Kristu?

Rád bych nyní zmínil konkrétní způsob posílení našeho přátelství s Nejsvětější Trojicí: účastí na

duchovních cvičeních, která se během postního období na mnoha místech odehrávají hojněji. I když samozřejmě neprobíhají výhradně během těchto týdnů, liturgie tohoto období svou naléhavou výzvou k obrácení vybízí v těchto dnech mnoho křesťanů k účasti na aktivitách tohoto typu. Totéž lze říci o měsíčních rekolekcích, které zaujímají významné místo mezi prostředky duchovní formace, které Prelatura nabízí tisícům lidí po celém světě.

Sv. Josemaría zdůraznil, že tato duchovní praxe byla v Církvi běžná už od prvních staletí. Kdykoli se někdo toužil připravit se na nějaký úkol nebo prostě cítil větší potřebu plněji odpovídat na doteky milosti, on nebo ona se snažili přiblížit se Bohu. ***Už první křesťané dělali duchovní cvičení. Po Kristově nanebevstoupení nacházíme apoštoly a velkou skupinu věřících***

shromážděné ve večeradle, ve společnosti Panny Marie, očekávající příchod Utěšitele, kterého jim Ježíš přislíbil. Tam je Duch svatý nalézá perseverantes unanimiter in oratione (Sk 1:14), ponořené v modlitbě. Podobně jednaly ony duše v dobách raného křesťanství, které se zasvětily Bohu ve svých domovech, bez opuštění svého života po boku druhých; a poustevníci, kteří vyšli na poušť, aby se v samotě věnovali rozhovorům s Bohem... a práci! Všichni křesťané s upřímným zájmem o svou duši dělali tak či onak duchovní cvičení. Protože se jedná o křesťanský obyčej.[8]

Od prvních let Díla náš Zakladatel přikládal velkou důležitost těmto obdobím věnovaným výhradně modlitbě a zpytování svědomí, které jsou tak nutné pro udržování horlivého vnitřního života. ***Co budeme vy a já dělat v těchto***

dnech usebrání? zeptal se při jedné příležitosti. A odpověděl: ***Budeme se přibližovat k našemu Pánu, abychom jej našli, stejně jako Petr, a vedli s ním intimní rozhovor. Všimněte si, že říkám "rozhovor": dialog dvou lidí, tváří v tvář, bez skrývání se v anonymitě. Potřebujeme osobní modlitbu, intimitu, přímý kontakt s Bohem, naším Pánem.***[9]

Na začátku svého pontifikátu Benedikt XVI. znovu doporučil praxi duchovních cvičení, **zejména těch, které se odehrávají v naprostém tichu.**[10] A letos ve svém tradičním postním poselství řekl, s odkazem na evangelium druhé neděle, která vypráví o Proměnění Páně: **Je to pozvání zaujmout odstup od všedního lomozu a ponořit se do přítomnosti Boha, který nám denně chce sdělovat Slovo, jež proniká do hloubi našeho ducha, kde se rozlišuje dobro a zlo (srov.**

**Žid 4,12), a posiluje vůli následovat
Pána.[11]**

Abychom z těchto prostředků
formace a transformace, jak je
nazval náš Otec, mohli čerpat plody,
musíme usebrat své smysly a
schopnosti. V opačném případě by
bylo velmi obtížné - ne-li nemožné -
objevovat světlo, které Utěšitel
rozněcuje v duši, a naslouchat jeho
hlasu, jež nám navrhuje konkrétní
body boje, jak blízka následovat
Krista a kráčet jeho tempem.

Proto vám dcery a synové moji
radím, abyste tento aspekt – ticho –
nezanedbávali ve dnech vašich
rekolekcí a duchovních cvičení, jež
jsou přizpůsobené zvláštním
okolnostem těch, kdo se těchto
formačních prostředků účastní.
Vždyť situace toho, kdo je v
duchovních záležitostech zběhlejší,
se liší od toho, kdo v křesťanském
životě činí své první kroky. Stejně

jako věrný a moudrý správce, o němž mluví evangelium, musíme i my vědět, jak jim *dávat včas příděl jídla*.
[12]

Proto je při péči o různé apoštolské aktivity a jejich účastníky dobré organizovat tyto dny rekolekcí s nadpřirozeným pohledem a přihlédnutím ke zvláštním okolnostem účastníků, i kdyby to mělo znamenat znásobení těchto aktivit. Ze stejného důvodu, jak na tom trval už náš Zakladatel, by se dny rekolekcí, kroužky, apod. nikdy neměly rušit, i když se jich účastní méně lidí, než bylo původní očekávání, a to např. pouze jeden jediný člověk.

Zkrátka, jak čteme v Brázdě, duchovní cvičení musí být časem usebranosti, ***abys poznal Boha, abys poznal sebe, a tak šel kupředu. Čas potřebný k tomu, abys odhalil, v čem a jak je třeba***

se zlepšit: Co mám dělat? Čeho se mám vyvarovat?[13] V těchto dnech duchovních cvičení nám sv.

Josemaría říká: ***Ve dnech rekolekcí má být tvé zpytování hlubší a obsažnější, než běžné večerní. - Jinak ztrácíš velkou příležitost k nápravě.***[14]

Jak Svatý otec zdůraznil ve svém poselství, liturgie postní doby nám poskytuje hojný materiál k rozjímání. Výjev Kristova pokušení v poušti, který čteme o první neděli, nám připomíná, že naše **křesťanská víra, následující příklad Ježíše Krista a ve spojení s ním, v sobě obsahuje boj proti vládnoucím silám, které jsou pány temnoty v tomto světě (Ef 6:12), v nichž ďábel působí a nikdy se neunaví – ani dnes – sváděním těch, kdo se chtějí přiblížit k Pánu.**[15] Musíme proto přemýšlet, zdali se připravujeme na tento boj, užívaje s důvěrou nadpřirozených prostředků. Sv.

Josemaría navrhl velmi nadpřirozenou taktiku: ***Bojuj každodenní zápasy svého vnitřního života daleko od hlavních hradeb své pevnosti. Nepřítel se s tebou utká zde: ve tvých drobných umrtvováních, ve tvé každodenní modlitbě, ve tvé řádné práci, ve tvém životním plánu. A s velkou námahou tak stěží dotáhne až k jinak lehko dobytelným věžím tvé pevnosti. A dosáhne-li jich, přijde vyčerpán.***
[16]

Následující neděli slyšíme hlas našeho nebeského Otce, který ukazuje na Krista a říká nám: *Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!*[17]
Musíme se ve chvílích naší osobní modlitby pilněji snažit zjišťovat, co každému z nás Bůh říká, abychom to uváděli ve skutek. A musíme zvážit, jak se spoléháme na milosti, které k nám přicházejí skrze svátosti, a také

na rady, které dostáváme v osobním duchovním vedení.

Při třetí neděli postní, 27. března, nám liturgie připomíná **Ježíšova slova Samaritánce: Dej mi napít (*Jan 4:7*), která... vyjadřují vášnivou Boží lásku ke každému muži a ke každé ženě a snaží se vzbudit v našich srdcích touhu po prameni vody tryskající do života věčného (*Jan 4:14*).**[18] Obejměme dychtivě ono volání a budme si vždy vědomi toho, že my, jeho učedníci, máme přinášet jeho světlo a milost na všechna místa: především pomáháním svým přátelům a příbuzným ve směřování se s Bohem skrze svátost pokání. A také pozváním je k účasti na rekolekci nebo duchovních cvičeních během těchto týdnů.

Blížíme se k slavnosti sv. Josefa, patrona Církve a Díla. Připravme se na obnovení našeho *závazku lásky* k

Bohu v Díle 19. tohoto měsíce a modleme se s důvěrou k svatému patriarchovi, aby od Boha získal milost, aby se mnoho mužů a žen, všech věků a životních podmínek, mohlo rozhodnout následovat Ježíše Krista v Opus Dei.

V onen den také slavíme výročí slavnostního vydání buly Ut Sit, kterou milovaný Jan Pavel II. zřídil Opus Dei jako osobní prelaturu, usměrňující tak organickou spolupráci kněží a laiků při uskutečňování vnuknutí, které náš Pán vložil do duše sv. Josemaríi 2. října 1928. Máme povinnost být velmi věrnými, a to s vědomím, že Duch svatý chtěl, aby 2. vatikánský koncil tuto strukturu vytvořil a otevřel tak prostředek pro uspokojování pastoračních potřeb v Církvi.

28. tohoto měsíce je výročí kněžského svěcení našeho Otce.

Vzdávejme velké díky Nejsvětější Trojici, neboť každý z nás je pravým dítětem připravenosti našeho Zakladatele přijmout Kristovo kněžství. Bez jeho velkorysého a naprostého přijetí Boží vůle by v Církvi žádné Opus Dei nebylo. Založení Díla bylo odpovědí na otázku, ***proč se stávám knězem?***, kterou si náš Otec pokládal během let v zaragozském semináři, a nejhlubším důvodem pro jeho odhodlání začít a pokračovat na této cestě.

Utíkejme se pod jeho přímluvu, modlíce se, aby v každé zemi rostl počet kněžských povolání: věrných mužů zamilovaných do Boha, kteří se radostně věnují službě duším, s plnou věrností papeži a v úzké jednotě se svými diecézními biskupy. A také aby v Díle nechyběli kněží nutní pro apoštolské úsilí, které od nás náš Pán žádá. Zároveň se neodbytně modleme k Nejsvětější

Trojici, aby v sobě všichni katolíci, muži i ženy, živili kněžskou duši, kterou Bůh vložil do každého z nás.

Pokračujte v modlitbě za papeže a za jeho spolupracovníky, zejména během prvního postního týdne, kdy v římské kurii probíhají duchovní cvičení. I my využijeme těchto dnů pro naše každoroční duchovní cvičení. S opravdovým nadšením doufám, že mne během těchto dnů budete duchovně doprovázet. Nevadí mi říkat vám, že denně prosím našeho Pána, aby nikdo z nás nemrhal proudy milostí, které nám Bůh těmito prostředky uděluje.

S láskou Vám žehná

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2011

1 Sv. Maxim Vyznavač, *Epištola 11*
(PG 91, 454)

2 *Římský misál*, Popeleční středa, 2.
čtení (2 *Kor* 6:1-2)

3 Benedikt XVI, Promluva na
generální audienci, 17. února 2010

4 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 59

5 *tamtéž*

6 Benedikt XVI, *Promluva na*
generální audienci, 17. února 2010

7 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 384

8 Sv. Josemaría, *Poznámky z*
rozjímání, 25. února 1963

9 *tamtéž*

10 Benedikt XVI, *Promluva ke skupině*
biskupů na ad limina návštěvě, 26.
listopadu 2005

11 Benedikt XVI, *Poselství k Postní době 2011*, 4. listopadu 2010, č. 2

12 *Lk* 12:42

13 Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 177

14 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 245

15 Benedikt XVI, *Poselství k Postní době 2011*, 4. listopadu 2010, č. 2

16 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 307

17 *Mt* 17:5

18 Benedikt XVI, *Poselství k Postní době 2011*, 4. listopadu 2010, č. 2

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-brezen-2011/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2011/) (28.02.2026)